

P. Abat Manel Gasch

2024-2-21 Festa de la Llum Manresa. Lectures Trinitat Any B.

Benvolgut Mn. Joan, Prior del Carme; estimats preveres i diaques, Il·lm. Sr. Marc Aloy, Alcalde de Manresa i totes les altres autoritats presents, germans i germanes en Crist,

Som aquí per a recordar. El sentit profund de qualsevol tipus de celebració és el record. No fem memòria perquè sí. Fem memòria perquè la història ens explica qui som, ens ajuda a entendre el present i ens permet imaginar, no totalment, però una mica, el futur.

La festa de la Llum, conservada durant tants i tants de segles en aquesta ciutat és una mostra de la construcció d'una identitat manresana, que juntament amb molts altres elements us fan ser avui qui sou. Deia un monjo de Montserrat, sociòleg i antropòleg, que els éssers humans necessitem les tradicions per orientar-nos en la realitat que vivim, són les referències necessàries per a caminar en una determinada direcció. Això no té res d'immobilisme, la tradició, allò que hem heretat, el que ens dona són criteris per a discernir el present. Recordem aquella dita que diu que hi veiem més que els nostres avantpassats perquè estem sobre les seves espatlles.

Permeteu-me que utilitzant les lectures que hem llegit i que corresponen a les de la Festa de la Trinitat, em preguntí pel paper de la memòria en la nostra fe, pel paper de la memòria com a criteri de vida individual i per tant col·lectiu, perquè allò col·lectiu sempre es compona d'allò que fem les persones.

La primera memòria que ens cal és la dels fets i les Paraules. En la lectura del llibre de l'Èxode, certament molt apropiada per una festa com la de La Llum, Moisès demanava al poble precisament això: recordar per adonar-se que en tota la seva història hi havia fets extraordinaris, especials. No feu, no fem nosaltres també cada any memòria d'aquesta misteriosa llum que entrà en aquesta Església del Carme? El misteri de la Llum pren tot el seu relleu dins de la situació en la qual es produeix:

Primer una situació de sequera: fa dos anys us deia que la manca d'aigua era actual. Avui ja se'ns acaben els adjectius per qualificar on som, però aquesta festa, juntament amb la Llum, també reivindica, es recorda, prega per l'aigua, element essencial de la vida, de l'economia, de tot. I com ho recordem enmig de la situació en la que ens trobem.

En segon lloc una situació de bloqueig: unes obres parades per un malentès. No entro en detalls, però també em sembla que com idea té avui moltes aplicacions a nivells ben diferents.

Amb la misteriosa Llum vingué el desbloqueig, i amb el desbloqueig arribà l'aigua.

La memòria dels fets extraordinaris ens apareix barrejada amb l'acció humana. Després del misteri de la Llum deuria fer falta negociar i arribar a acords amb el bisbe. Potser el misteri ens ensenya la manera d'actuar de Déu, que demana la nostra col·laboració. Ens ajuda recordar-ho per avui, que necessitem també veure els signes, entendre'ls.

La segona memòria que ens proposen les lectures és la que llegeix en tots els fets extraordinaris, li passin al poble d'Israel, a la ciutat de Manresa o a qualsevol de nosaltres en les nostres vides, ja que tots podem veure fets que per nosaltres són extraordinaris, la que llegeix, dic, la mà de Déu darrera de la història. Naturalment que aquesta interpretació de la història només és possible des del punt de vista creient. Tot i que aquest "solemne ofici", fins i tot en deien pontifical, és també un patrimoni social i cultural, celebrant l'eucaristia com a comunitat cristiana, no podem deixar de confessar la presència de Déu en la història. D'aquest Déu que tan poèticament es fa Llum, i es fa Llum en la seva dimensió més cristiana, la de la Trinitat, del Déu dels tres raigs de llum, que ens parla d'un Déu relació, d'un Déu obert. Aquesta Trinitat que és el missatge que Jesús deixa als deixebles perquè puguin dir clarament de quin Déu estan parlant, d'un Déu que ens fa fills i hereus i no esclaus, d'un Déu que apareix i desapareix sempre molt misteriosament com ho va fer en aquesta Església del Carme. Però que pels qui hi creiem, sabem que tot canvia després que Ell hagi passat.

A aquest Déu li continuem demanant per la humanitat, pel nostre país, per aquesta ciutat de Manresa, perquè es faci la seva voluntat. Que a vegades no sabem quina és però que segur que no té res a veure amb les guerres, les matances i els conflictes que malauradament omplen els nostres dies.

És un altre ensenyament important de la Festa d'avui.

I la tercera i darrera dimensió de la memòria és la que en fa un fonament per l'acció i pel futur. La primera lectura i l'evangeli sobretot, ens projecten. Déu no ens demana que ens quedem parats. Ens demana fidelitat constructiva. Fidelitat als valors cristians de l'evangeli pels creients, aquests que han edificat la nostra societat, més enllà del que tan sovint som conscients. Fidelitat a la humanitat que és allò que hi ha darrera del missatge de Jesucrist. Admirem aquelles persones que han sabut veure sempre el futur amb el seny que donava el coneixement del passat. Aquells que han innovat sense perdre el nord.

Sé que molt relacionat a la festa de la Llum, a l'aigua, a Manresa, heu perdut aquest any el Senyor Jordi Alabern i Valentí. Un exemple de persona que aprofita l'oportunitat, se li digui ocasió de Déu, de la història o del destí, per deixar empremta i unir-se com una baula més a la cadena de la memòria d'una festa,

d'una ciutat i d'un projecte, en el seu cas va tenir tant a veure amb l'aigua, realitat tan central en aquesta commemoració.

Des d'aquest discret paper que la memòria d'aquesta festa dona a Montserrat, en el qual m'hi sento molt còmode, de ser una mena de custodis d'aquesta llum que ve de la muntanyana, que veniu a simbòlicament a buscar, una llum que gairebé no falta mai entorn de la nostra muntanya, us encoratjo a continuar recordant la història per a entendre el present i projectar el futur.

Us hi trobareu la Llum de la Trinitat il·luminant-ho Tot.